Ч. 207. Пятниця 27 (14) вересня 1907. Рік XVII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провинциї:

на цілий рік	К 4·80
на пів року „	2·40
на чверть роау „	1·20
місячно . . . „	—·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік	К 10·80
на пів року „	5·40
на чверть року „	2·70
місячно . . . „	—·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Справи соймові. — Австро-угорска угода. — Закінченє мирової конференциї в Газі. — Аґрарні розрухи в Італії.

Комісия громадска галицкого сойму полагодила вчера на основі реферату пос. Фрухтмана предложенє Видїлу краевого з проектом новелї, змінюючим §§ 7 і 9 закона о водопроводах для міста Кракова. Предложенє Видїлу краевого приймила комісия без зміни. — Комісия краевого господарства на підставі реферату п. Чеча розпочала вчера потрібну дискусию над предложенем Видїлу краевого з проектом закона, управильнюючого правні відносини робітників рільних і лїсних. Доси принято кілька параґрафів. Нинї буде радити комісия дальше над тим проектом закона. — Комісия водна радила вчера на підставі реферату пос. Козловского над предложенем Видїлу краевого о реґуляциї рік каналових. В нарадах взяли участь правительственний комісар в соймі Віцепрезидент Намістництва ґр. Лось і член Видїлу краевого др. Пілят. Згідно з внесенем Видїлу краевого ухвалила комісия проект закона о обнятю реґуляцию ріки Скави від Йорданова до устя до Висли. Крім того ухвалила комісия цілий ряд резолюций взиваючих правительство, аби хід робіт коло реґуляциї рік приспішила, аби покликало як найскорше окремих комісарів водних, аби перевело реформу орґанізациї властий через утворенє окремої центральної дирекциї у Віднї і краевої у Львові для всїх відділів господарства водного; вкінци аби розширено обсяг дїланя краевих властий в справах дотикаючих будови каналів, реґуляциї рік сплавних, забудованя ґірских потоків і залїсеня гір. — Комісия дорогова приділила до реферату пос. Єнджейовичеви предложенє краевого Видїлу з проектом зміни закона о публичних доїздах до зелїзниць.

Вчера вечером радили соймові клюби автономістів і демократичний клюб польский над соймовою реформою виборчою. — Клюб демократичний радив над вислїдами спільних зборів своїх відпоручників з відпоручниками правиці. Демократи зажадали, аби консерватисти предложили їм готовий проект виборчого закона, бо предложені доси начерки проекту не надають ся до переговорів. Позаяк консерватисти не мають ще готового проекту і імовірно аж за кілька днів его предложать, отже до того часу клюб відложив наради в тій справі. — Нинї відбудуть ся засїданя комісий: правничої, зелїзничої, господарства краевого і засїданє краківского кола.

„Conserv. Corr." довідує ся, що австрийскі міністри під проводом бар. Бека виїдуть в четвер дня 3 жовтня до Будапешту, щоб там розпочати на ново переговори. Чи они будуть успішнїйші як дотеперішні, се питанє з огляду на замисли передових угорских полїтиків. Ось підчас банкету, який уладжено в Сеґальом з нагоди відкритя памятника Людвикови Кошутови, промавляв мін. торговлї, Кошут, заявляючи, що партия независимости має отсе нагоду доказати свою спосібність до управи. Міністер надіє ся, що він вспіє доказати народови, Европі і монархови, що опираючись на партию независимости, можна побудувати справдї могутню державу та, що внаслїдок его заходів може доспіє і в серци володаря думка, що найсильнїйшою підпорою королївского престолу єсть — самостійна угорска держава. Коли бесїдникови поведе ся розвязати сю велику задачу, тоді він супокійно умре переконаний, що сповнив свій обовязок супротив вітчини. — Евентуальна угода на основі підвисшеня угорскої квоти стріне ся після дотеперішних познак в угорскім соймі з обструкцию одної ґрупи послів, які знов почали серіозно застановлятись над виступленем з партиї людової.

В суботу покінчили ся остаточно наради

ОТЕЦЬ КРІСТОФОРО.

(З італіяньского — Алекс. Манцоні'ого).

(Конець).

Вкінци зажадав брат убитого, аби убийник его брата покинув сейчас місто, а настоятель, що взагалї носив ся вже з тою гадкою, відповів, що то дасть ся зробити, полишаючи ему певність, що робить то для него задля послуху, і так полагоджено справу. Родина була вдоволена, що вийшла з тої пригоди з честию, вдоволені були і монахи, що уратували чоловіка і зберегли свої привилеї, не зробивши собі ворогів, вдоволені сторонники шляхти, що справо покінчила ся після їх гадки дуже хороша, а вкінци вдоволений був і нарід, що чоловік ним улюблений уникнув небезпечности.

А більше як всї був вдоволений в своїм смутку Льодовіко, котрий розпочинав тепер житє присьвячене пожертвованю і любови і хоч не міг змінити того, що стало ся, то бодай платив за свій злочин найглубшим жалем і покутою. Підозрінє, що его рішенє було випливом страху, засмутило его на хвилю, але він вскорі потішив ся гадкою, що й той несправедливий осуд єсть заслуженою карою за его провину і заразом средством до помиреня. І так в трицятім році житя надів на себе монаші ризи і відповідно до звичаю, що мусів зречи ся свого імени, вибрав собі таке, що кождої хвилї мало ему погадувати, що мав спокутувати, именно назвав ся Крістофором.

Коли вже став правдивим монахом, заявив ему настоятель, що він має вступити до монастиря положеного о шістьдесять миль звідси і мусить позавтра від'їхати. Крістофоро глубоко поклонив ся і попросив о одну ласку:

— Позвольте менї, отче — сказав — аби я, заки покину то місто, де пролив я кров чоловіка, де обидив так тяжко его родину, дав їй бодай малу сатисфакцию. Позаяк вже не можу направити зла, яке я заподіяв, хочу попросити лично брата убитого о прощенє і в той спосіб публично виявити мій жаль, а коли менї Господь поможе, то жаль на мене в серцях цілої родини улагодить ся.

Настоятель зрозуміз, що той крок, поминувши его добрий намір, послужить ще й до того, аби родину помирити з монастирем, і тому пішов до брата убитого, аби ему предложити просьбу Крістофора. Той приймив ту наглу і несподівану вість з зачудованєм, але й з співчутєм і надумавшись хвильку, сказав:

— Нехай прийде — і назначив годину.

Настоятель вернув до Крістофора з успішною відповідию.

Брат убитого подумав зараз, що коли Крістофорова просьба о прощенє відбуде ся в публичний і торжественний спосіб, то его значінє в цілій родині і між народом дуже піднесе ся а цілому родови прибуде, так сказатиб, хороша картина до его історії. Волів отже скоро повідомити всїх свояків, аби позавтра в полудне явили ся у него очевидно з цілою дружиною, аби приймити від Крістофора сатисфакцию. О означеній годині зароїла ся палата панами всякого віку і пола, комнати, сходи, сїни, подвіря і улиці були повні служби, пажів і цікавих.

Отець Крістофоро бачив ті приготовленя, відгадав значінє їх і почув легке невдоволенє, але по кількох хвилях сказав собі: Так повинно бути, я убив его публично в присутности тільких его ворогів, що то викликало публичне згіршенє, а то має бути кара.

І зі спущеною головою, в товаристві одного монаха, переступив поріг палати і перейшов поміж ряди цікавих, котрі ему уперто приглядали ся, війшов на сходи і слїджений тисячами очий, явив ся перед паном дому, котрий окружений свояками і знакомими з піднесеною головою, оперши ліву руку на рукояти шаблї, а праву притиснувши до грудий, стояв по середині салї.

Вид лица і поведенє отця Крістофора вказували, що він не зі страху явив ся в тій сали перед своїми ворогами, лише що привела его сюди правдива християньска покора і любов.

Побачивши пана дому, прискорив кроку, кинув ся ему до ніг, схрестив руки на грудях і похиливши оголену голову низько до землї, сказав:

— Я убийник вашого брата. Бог видить, що я за ціну моєї власної крови хотів би его воскресити, але що я на жаль не можу нїчого зробити, як хиба за пізно жалувати і просити вас о прощенє, то прошу, приймїть мою просьбу і вислухайте мене!

Очи всїх глядїли на клячучого і особу, до котрої він говорив. Всї з напруженєм прислухували ся. Коли Крістофоро скінчив, в цілій сали озвали ся слова співчутя і поважаня. Пан

мирової конференциї в Газї ухваленем резолюциї, щоби менше більше в 1915 роцї скликати нову конференцию, яка повеличає ся мабуть такими самими сьвітлими успіхами як друга. Делеґати Румунії і Австро-Угорщини зложили чолобитню цареви за его гуманїтарну дїяльність в справі мира. Делеґати подякували ще за гостинність голяндскій королевій, Вільгельмінї і на сїм засїдане замкнено.

До „Echo de Paris“ доносить з Медіоляну, що в місцевости Сантерено заняло 7.000 селян державні добра на те, щоб їх роздїлити поміж себе. Власти безсильні супротив нападу, мусїли поступати дуже обережно задля уникнення розрухів, які могли прибрати величезні розміри. Для провіреня ситуациї прибуло до села кількох функціонарів мінїстерства справ внутрішних.

Новинки.

Львів, дня 26-го вересня 1907.

— **Кваліфікацийний іспит** для учителїв і учительок народних шкіл перед іспитовою комісиєю у Львові розпічне ся письменною частию дня 10 жовтня с. р. о год. 8 рано. Про реченець іспиту для учителїв і учительок видїлових шкіл повідомить дирекция інтересованих у властивім часї. Поданя о припущене до кваліфікацийного іспиту треба внести до комісиї найпізнїйше до 2 жовтня.

— **Соломяний годинник.** На виставі винаходів, яку тепер уладжено в Берлинї, можна оглядати неаби-який доказ людскої пильности і витревалости. Швець Веґнер із Штрасбурґа виставив там годинник, над котрим працював 15 лїт; зроблений він, починаючи від найменшої пружинки аж до зверхних стїн і прикрас лише з самої соломи. Годинник високий на 1 м. 70 цм., а ходить незвичайно правильно.

— **Родинна траґедия.** Провіянтовий урядник в шпиталі „Кароліни“ в Кольошварі, Іван Лїтвай, допустив ся до спілки з доставниками артикулів поживи на шкоду шпиталю обманьств у висотї 45.000 К і за те его засуспендовано. Позаяк тоту суму забезпечено на майнї доставників, управа шпиталю відступила від дальшого судового переслїдуваня Лїтвая. Незабаром цїла справа дістала ся до часописий і добра слава родини Лїтвая пропала раз на все. Лїтвай зі встиду не міг нїгде показати ся, а так само члени его родини. Такої ганьби не могли они пережити. В суботу, коли служниця пішла вже спати, цїла родина, зложена з батька, матери і двох доньок, 18- і 14-лїтної, замкнула ся в мешканю. Серед плачу — як се чула служниця — написали пращальні листи. Відтак Лїтвай перетягнув між двома гаками від лямп на стели тонкий, але дуже міцний шнур і до того шнура привязав 4 стрички. Під кождим з них стояло крісло. Послїдне прощане, послїдні обійми... Потім всї заживають цїянкалї, входять на крісла, закидають собі стрички на шию, відтручують крісла і зависають у воздусї. В недїлю рано служниця довго не могла достукати ся до спальнї своїх панів і тому закликала на поміч сусїдів. Коли виважено двері, побачили 4 трупи, що висїли на линві з повикривлюваними від болю лицями.

— **Дрібні вісти.** Два молоді робітники з Калуша, Олекса Ягольницкий і Іван Охович, вибрали ся дня 21 с. м. на польоване, причім Охович орудував дубельтівкою так незручно, що оружие випалило і весь набій вбив ся в груди Ягольницкого, кладучи его на місци трупом. — В послїдних 3 місяцях померло в Хінах 2 міліони людий голодовою смертию. — У Фінфкірхен на Угорщинї застрілив ся в приступі нервового розстрою вайор ґенерального штабу Флямепберґ. — З Владивостока доносять, що російске правительство розпочало там будову нового воєнного порту коштом кількадесятьох міліонів рублїв.

— **Руский театр на сценї міского** театру у Львові. В пятницю дня 27 с. м. виставить наш театр на міскій сценї історичну драму зі співами і танцями в 5 дїях М. Старицкого п. з. „Маруся Богуславка“. Початок $3^1/_2$ по полудни. Цїни місць пополудневої драми.

— **Репертоар руского народного театру** у Львові під дирекциєю Йос. Стадника. (В сали „Яд Харузім“ при ул. Берпштайна. Початок о 7 годинї вечером). — В суботу дня 28 с. м. в друге „Галька“ опера в 4 дїях С. Монюшка. Партию Стольника сьпівати буде п. Бобачич, партию Гальки пані Петровичева (Кравчуківна). — Цїни місць: Крісло І-рядне 2 К, ІІ-рядне К 150, ІІІ-рядне К 1·20. Партер 80 с. Для селян, учеників і війска 50 с. Крісла бальконові К 1·50, дальші 1 К. Програми при касї 20 с. — Білєти продають ся в книгарнї Тов. ім. Шевченка (ул. Театральна), а в недїлї і сьвята на „Рускій Бесїдї“ Ринок ч. 16, І поверх. В день представленя від год. 5 вечером отворена каса театру.

† **Померли:** Бувший президент Буковини, бар. Бурґіньон помер вчера нагло у Відни мабуть в наслїдок апоплектичного атаку; вчера найдено его в помешканю неживого. — Др. Теофіль Ґерстман, ем. директор І школи реальної, помер вчера в 65-ім роцї житя. Помершийбув вчера в лазни і там занедужав. Завізвані лїкарі відвезли его до дому і ратували его, як могли. По відходї лїкарів наступила смерть нагло.

— **Найбільша і найменша книжка.** В британскім музею в Льондонї, до котрого належить найбільша бібліотека на сьвітї, переховують також найбільшу книгу. Єсть то величезний ґеоґрафічний атляс з прекрасно ритими старими голяндскими картами. Він спочиває у величезній скрини, з котрої можна его видобути лиш при помочи трох людий. Книгу ту замикають пишні шкіряні окладки з прикрасами із золотої бляхи а роги книги і клямри до замиканя з позолоченого срібла. Цїла книга єсть майже сїм стіп груба і важить 800 фунтів, єї дали були в 1660 роцї в дарунку королеви Каролеви II., коли він з Голяндиї відпливав знову до Льондону. Найменша книга на сьвітї знаходить ся в Нїмеччинї, в ґерманьскім музею в Нірнберзї. Єсть то мікроскопійна дорогоцїнність штуки книгарскої, мало що більша як ноготь на великім пальци. В тій маленькій книжочцї містить ся цїле сьвяте письмо нового завіта, котре написав якийсь нірнберґский артист з початком сїмнайцятого столїтя. Дивний той якийсь артист мусїв писати тоту книжочку цїлими роками, бо кожда буква єсть виписана дуже тоненьким пером так делїкатно а при тім і виразно, що хоч і як всї букви малеинькі, можна їх добре відчитати навіть голим оком. Книжочка тота має 208 сторін а на кождій з них по 9 рядків. Єсть то памятка з тих часів, коли людем очевидно добре дїяло ся а не мали що робити і для розривки переписували книжки.

— **Ратоване худоби підчас огню.** Звістна річ, що худоба, вигнана при огню зі стайнї, назад до неї вертає. Се річ природна, бо худоба перестрашена інстинктовно шукає захисту в місцях, яких звичайно его знаходить. Зауважано також, що худоба, не вязана в стайни, підчас огню збиває ся до купи, з якої в нїякий спосіб розігнати єї не можна; буває се особливо у овець і коний, які звичайно збивають ся в найтемнїйшім кутї стайнї. Щоби проте їх можна ратувати, треба поступати з ними після слїдуючих випробованих вже приписів: 1) не відвязувати нїколи богато штук від разу, 2) завязувати худобі очи і виводити кожду штуку з осібна, 3) як мало дверий в стайнї або огонь почав ся коло дверий, то конче вивалити дїру в стїнцї і худобу насильно вивести; 4) кури, гуси, качки збирати в мішки і виносити; 5) свинї, яких ратувати найтяжше, повязати і винести; улїям заткати отвори, пчоли піднести далеко та зараз відіткати назад отвори. При всїй тій роботї треба робити все без крику і галасу а що найважнїйше, при будові хат і стаєн не давати нїколи дверий, що відмикають ся до середини, бо такі двері є найчастїйше головною причиною всїх нещасть при огни.

— **„Найженатїйшим“ чоловіком** єсть якийсь пан Коттман в Ґрайлїнґен у Віртемберґії. Він був не менше лиш одинайцять разів женатий. Три перші его жінки померли молодими, обі слїдуючі згинули внаслїдок нещасливих пригод, шеста сама собі житє відобрала, сема втопила ся, осьма й девята повмирали небавком одна по другій, десяту бугай взяв на роги і так смерть їй зробив а одинайцята повісила ся. Швабиско той хотїв ще й дванайцятий раз женити ся, але нещаслива пригода не допустила до того. По якійсь пригодї на зелїзници мусїли єму відтяти обі ноги і так в найтяжшій хвили житя, коли би єму якраз придала ся найбільше по друга, лишив ся він без жінки. А то був би мав якраз цїлий тузин жінок. Так розповідають нїмецкі ґазети, але нам якось не конче хоче ся тому вірити.

— **Кілько яєць може знести курка?** Кожда птиця може знести тілько яєць, кілько має зародків. Тяжкі кури, пр. Кохінхіни мають зародків 300 — 500; наші краєві кури 700 — 900 зародків. Не всї однак зародки замінюють ся в яйця; кури зле живлені, хоч би неслись і 7 лїт, не знесуть їх всїх. Кохінхіна зносить

дому, що находив ся ще в станї придавленого гнїву, зворушений тими словами, похилив ся до клячучого і сказав лагідним голосом:

— Обида.. стала ся! Але одїж, яку ви носите... і не лише то... встаньте, отче... Мій брат... не можу его ганити... був чоловіком трохи прудким... трохи живим... Але всьо стало ся з Божої волї... Не говорім більше о тім... Отче, встаньте...

І взявши его попід рамена, підняв его. Отець Крістофоро, стоячи, але зі спущеною головою, відповів:

— То можу надїяти ся, що ви менї простите?... А коли я маю надію одержати ваше прощене, то хто може его менї відмовити? Ох, колиб я лиш почув з ваших уст слово „прощене!“

— Прощене — сказав брат убитого. — Ви его вже не потребуєте і лише тому, що ви собі того бажаєте, прощаю вам з цїлого серця так як і всї...

— Всї, всї — крикнули одноголосно прочі.

Лице Крістофора заяснїло вдячною радостию, крізь яку перебивав ся покірний жаль і покаяне.

Пан дому переможений тим видом і пірваний загальним зворушенем, обіймив его за шию і поцїлував его.

Роздало ся з усїх сторін „славно“. Всї підняли ся і тиснули ся до Крістофора. Між тим служба внесла перекуску. Брат убитого приступив до Крістофора, що хотїв відходити, і сказав:

— Отче, на знак вашої призни позвольте, що я вас угощу — і хотїв его сам власноручно обслужити в присутности всїх, але Крістофоро подякував і сказав:

— Ті річи вже не для мене. Однако я не хочу відпихати всїх ваших дарів. Маю від'їздити; велїть менї отже ласкаво принести бохонець хлїба, аби я міг сказати, що зазнав вашого милосердия, їв ваш хлїб і одержав знак вашого прощення.

Зворушений шляхтич приказав, аби так стало ся, і служачий в сьвяточній одежи подав Крістофорови на срібній тацї бохонець хлїба. Крістофоро взяв его з подякою, поклав в кіш і на ново обнятий за шию паном дому, розпрощав ся з ним і зі всїми, котрі стояли близько него.

Крістофоро лише з трудом міг перетиснути ся крізь товпи служби і цїкавих, котрі хапали его за край ряси і цїлували єї, а на улици одушевлений нарід підняв его на руки і віднїс через цїле місто аж до брами, звідки пішки пустив ся в дорогу до свого нового місця призначеня.

Брат убитого, так як і всї свояки, котрі надїяли ся, що той день принесе їм сумну радість вдоволеної гордости, тїшили ся, що цїле торжество перемінило ся в чисту радість прощення і сердечности. І коли всї в найлїпшім настрою розійшли ся, сказав до себе пан дому ще цїлком зворушений: Славний чоловік з того Крістофора! — Колиб був ще довше клячав передїмною, то може... може був би я єго просив о прощене, що він убив мого брата.

звичайно в першім роції 70 — 90, в другім і третім по 80 — 110, в четвертім 70 — 90 яєць. Кури краєві знесуть в першім роції 130 — 150, в другім і третім по 160 — 180, в четвертім 130 — 150. Найліпша отже курка знесе в чотирох лїтах 720 — 760 яєць. Проби піднесеня числа яєць річно понад 200 штук не дають доброго висліду, бо звичайно кури гинуть. Коли однак хочемо мати дохід з годівли курий, то треба конче корм їх уложити відповідно а дешево. Збіже за дороге для них. Двокільова курка потребує 150 ґр. збіжевої корми (7 корон) а ся рівнає ся майже цінї продукциї сих яєць (по $4^{1}/_{2}$ сот.), числячи 150 яєць пересічно на рік на курку. Отже хто хоче мати зиск з яєць, мусить: 1) продавати їх в зимі; 2) добирати раси, які несуть до 180 яєць річно; 3) держати їх лише $4^{1}/_{2}$ року; 4) живити їх дешево мішаним кормом (збіже само за дороге і тучить, отже зменшує продукцию яєць); 5) корм подавати ощадно і в чистім начиню; 6) постаратись о се, щоби одну трету часть курий приховати що року в марті і цвітни, аби яйця несли в зимі; 7) старатись не лише о яйця кухонні, але й розплодові на весну та ліпшу молодь вибирати на розплодові а менше вартні на мясо.

— **Цивільний процес против Прілукова.** В суді повітовім для справ цивільних на Йозефштадті у Відни відбула ся дня 20 с. м. перед секретарем судовим др. Краслем перша розправа в процесї властителя приватного інститута детективів, Кароля Франца Вольфа, против арештованого убийника ґр. Комаровского, російского адвоката Доната Димитриєвича Прілукова о заплату 1000 кор. Після жалоби, котру заступав адвокат Печнер, явив ся був обжалований Прілуков дня 26. чи 27. серпня в бюрі позовника і не подаючи свого імени, запитав Вольфа, чи не міг би він поїхати з ним в дорогу, щоби через кілька днів підглядати якогось пана, котрий має приїхати з Росиї. Прілуков, котрий рішучо не хотів подати свого імени і стану, сказав Вольфови, що в цілій справі розходить ся лиш о зовсім нешкідливу охорону. На то сказав Вольф незнакомому, — то був Прілуков — що він особисто не може поїхати, але готов дати єму двох здоровенних детективів, котрі відтак на приказ Прілукова поїхали з ним до Венециї і мали там підглядати сподїваного з Росиї чоловіка — то був Наумов, убийник ґр. Комаровского.

Дня 2. вересня явив ся Прілуков знову у п. Вольфа і сказав єму, що того дня має приїхати якийсь пан з Росиї, але звідси поїде зараз до Венециї, отже нехай детективи беруть ся зараз до своєї роботи. Що до заплати, то, як Вольф каже в жалобі, згодили ся, що Прілуков має платити кошти подорожі і удержаня для обох детективів, а відтак кошти за підглядане і иншу прислугу по 60 копійок на день. Дальше мав Прілуков заплатити 500 кор. за держане обох детективів в поготівли а 500 кор. по скінченій задачи за особливу прислугу. Оба детективи підглядали насамперед дня 2 с. м. вечером приїхавшого з Росиї до Відня якогось пана а відтак, коли він о 9 год. вечером поїхав в дальшу дорогу до Венециї, поїхали й они за ним тим самим поїздом, в котрім їхав Прілуков.

Вольф каже в своїй жалобі, що питав Прілукова кілька разів о ціль цілої справи а той сказав єму, що розходить ся лиш о справу любови та о женитьбу а єго наміром єсть недопустити до якої чинної зневаги. Цілу справу треба однак вести потайком і довірочно, бо розходить ся о високо поставлені особи. У Венециї виконали оба детективи свою задачу в ночи з 3 на 4 вересня на повне вдоволене Прілукова так, що він обіцяв їм заплатити крім умовленої заплати ще 1500 кор. Дня 4 с. м. около 2 години по полудни вернули детективи до Відня, бо позовник сказав їм, що їх задача вже скінчила ся. Тимчасом той Росиянин вже убив був ґр. Комаровского.

Отже Вольф каже, що Прілуков заплатив лиш одну часть умовленої платнї, а він, позовник домагає ся тепер заплати останка 1000 кор. Для забезпеченя запізваної суми домагав ся длятого заступник позовника судового забраня тих гроший, які знайдено у Прілукова при єго арештованю — 1700 лїрів і 1800 К — та й узискав то а дотичне розпоряджене суду доручено Прілукову в арештї. Адвокат запізваного Прілукова др. Розенфельд заявив на розправі судиї, що він внесе рекурс против того, щоби судово забирано всї гроші Прілукова, зложені в депозиті, бо позовникови розходить ся преці лиш о 1500 кор. На то відповів судия, що позовник зажадав судового забраня всїх вартістних річий, відобраних Прілукову, але запізваний може против того внести рекурс. Справа ся має бути завтра, дня 27 с. м., остаточно порішена.

Телеґрами.

Відень 26 вересня. Перед трибуналом присяжних розпочав ся вчера процес против Фр. Блеха, о жалованого о убите шефа бюра Товариства обезпечень від нещасливих случаїв в Маґдебурзї, Павла Гартмана.

Лодзь 26 вересня. (П. Аґ.). Ґен.-ґубернатор засудив пятьох урядників контори у фабриці Зільберштайна на грошеву кару аж до 3000 рублів за то, що не повідомили поліциї мимо того, що вже на дві години перед убитєм Зільберштайна знали о заворушенях у фабриці.

Лодзь 26 вересня. Арештовано тут проводиря ватаги, ділаючої тут від довшого часу під іменем „Максималістів". Ватага тота вимушувала гроші під загрозою смерти. Арештований єсть дуже елеґантним молодим чоловіком, обертає ся в кругах „золотої молодежи" лодзької, єсть з роду Чех, православний, скінчив технольоґічну школу, був на другім курсї львівскої техніки і говорить плавно шести мовами.

Харків 26 вересня. (П. А.) З Кубаньска доносять, що в тамошній вязници вибухли непокою. Вязні убили одного старшого дозорця і пять дозорців. Сторожа вязнична застрілила 3 арештантів. Головний проводир сховав ся на під і підпалив будинок. Огонь угашено і при помочи войска зроблено спокій.

Париж 26 вересня. Дневник урядовий оголошує перенесенє майора Драйфуса в стан спочинку.

Париж 26 вересня. Ґен. Дрід доносить, що на всхід і захід від Казабланки, в окрузї 30 кільометрів не видко Марокканців, з виємкою одного чи двох менших відділів.

Мадрид 26 вересня. Після наспівших з Маляґи вістий повінь наробила там страшенної шкоди. Вода сягала до висоти двох метрів. Доси видобуто 19 трупів. Богато домів і публичних будинків вода знищила. Власти роздають потерпівшим поживу.

Льондон 26 вересня. Бюро Райтера доносить, що ґр. Монтіньозо (бувша жінка саского короля) віддала ся за музика Торельлого. Вінчанє відбуло ся перед урядом Странд в Льондонї, в присутности трох сьвідків.

Курс львівский.

Дня 25-го вересня 1907.	Платять К с	Жадають К с
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	566·—	575·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	103·—	110·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	557·—	562·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	400·—	500·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 5% преміов.	109·70	110·40
Банку гіпот $4^{1}/_{2}$%	99·—	99·70
$4^{1}/_{2}$% листи застав. Банку краєв.	99·80	100·50
4% листи застав. Банку краєв. .	95·—	95·70
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	97·50	—·—
„ „ 4% льос. в $41^{1}/_{2}$ лїт.	97·50	—·—
„ „ 4% льос. в 56 лїт.	94·70	95·40
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	97·30	98·—
Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем.	—·—	—·—
„ „ „ „ $4^{1}/_{2}$% . .	99·50	100·20
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	93·70	94·70
Позичка краєв. з 1873 р. по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	95·20	95·80
„ м. Львова 4% по 200 кор.	94·30	95·—
IV. Льоси.		
Міста Кракова	85·—	95·—
Австрийскі черв. хреста (Курс віденьский) . .	45·25	47·25
Угорскі черв. хреста (Курс віденьский) . .	26·25	28·25
Італїянь. черв. хр. 25 фр. (Курс віденьский) . .	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 кор. (Курс віденьский) . .	64·—	70·—
Базиліка 10 кор. (Курс віденьский) . .	20·15	22·15
Joszif 4 кор. (Курс віденьский) . .	8·25	9·50
Сербскі табакові 10 фр. (Курс віденьский) . .	9·50	11·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·30	11·43
Рубель паперовий	2·52	2·53
100 марок німецких	117·77	117·97
Долар американьский	4·80	5·—

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1. мая 1907 — після часу середно европейского.

Примітка. Грубі числа означають поспішні поїзди; нічні поїзди означені звіздкою. Нічна пора числить ся від 6. години вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Приходять до Львова:

З Кракова: **8·40***, **2·31***, **8·55**, **1·30**, 5·50*, 7·25, 9·45, 5·25, 9·50*.

З Ряшева: 1·10.

З Підволочиск (голов. двірець): 7·20, 12·00, **2·16**, 5·40, 10·30*.

З Підволочиск (на Підзамче): 7·01, 11·40, **2·02**, 5·15, 10·12*.

З Черновець: **12·20***, **5·55***, 8·05, **2·25**, 3·55, 9·01*.

З Коломиї, Жидачева, Потутор: 10·05.

Зі Станиславова: 8·05.

З Рави і Сокаля: 7·10, 12·40.

З Яворова: 8·22, 5·00.

З Самбора: 8·00, 10·30, 1·55, 9·20*.

З Лавочного, Калуша, Борислава: 7·29, 11·50, 10·50*.

Зі Стрия, Тухлї: 3·51.

З Белзця: 4·50.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).